

Î N C H E I E R E

23 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadî, Ion Corolevschi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Svetlana Leiciu, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Svetlanei Leiciu împotriva Societății cu răspundere limitată „I. B. Agro” cu privire la încasarea salariului, a compensației pentru concediul de odihnă nefolosit și a penalităților de întârziere și repararea prejudiciului moral, împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 05 aprilie 2012, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Svetlana Leiciu și Societatea cu răspundere limitată „I. B. Agro” și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Comrat din 16 mai 2011,

c o n s t a t ă:

La 06 decembrie 2010, Svetlana Leiciu a depus o cerere de chemare în judecată împotriva SRL „I. B. Agro” cu privire la încasarea salariului, a plăților salariale și a penalităților de întârziere și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că în baza ordinului pârâtei nr. 5 din 01 octombrie 2008 a fost angajată la SRL „I. B. Agro” în funcția de contabil-șef, iar prin ordinul pârâtei nr. 44-K din 18 august 2010 a fost concediată în baza art. 85 alin. (1) din Codul muncii.

Menționează că la momentul concedierii sale, pârâta, încălcând art. 143 din Codul muncii, a refuzat să-i achite sumele ce i se cuvin și să-i elibereze carnetul de muncă.

Susține că ea s-a adresat de nenumărate ori către pârâtă, solicitând eliberarea carnetului de muncă și achitarea restanțelor salariale, însă până în prezent, pârâta nu i-a achitat salariul și celelalte plăți salariale, carnetul de muncă fiindu-i eliberat la 26 noiembrie 2010.

Afirmă că conform art. 85 alin. (3) din Codul muncii, după expirarea termenelor indicate la alin.(1), (2) și (4¹), salariatul are dreptul să înceteze lucrul,

iar angajatorul este obligat să efectueze achitarea deplină a drepturilor salariale ce i se cuvin salariatului și să-i elibereze carnetul de muncă și alte documente legate de activitatea acestuia în unitate, iar conform art. 330 alin. (1) lit. d), e) și f) din Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de: reținere a eliberării carnetului de muncă; reținere a plății salariului și reținere a tuturor plăților sau a unora din ele în caz de eliberare din serviciu.

Consideră că pârâtul, prin acțiunile sale, a încălcat prevederile Codului muncii și drepturile sale, fiindu-i cauzat prejudiciu moral exprimat prin retrairi.

Prin urmare, solicită încasarea de la pârâtă a salariului pentru reținerea carnetului de muncă în sumă de 11772,72 lei, a plății salariale în sumă de 795,45 lei, a salariului restant în sumă de 9068,17 lei, a plăților salariale pentru perioada 01 octombrie 2008-18 august 2010 în sumă de 6681,78 lei, a penalității pentru reținerea plății salariului și a tuturor plăților în caz de eliberare din serviciu în sumă de 3195,02 lei, a sumei de 100000 lei, în vederea reparării prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Ulterior, Svetlana Leiciu a depus o cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea de la pârâtă a salariului pentru reținerea carnetului de muncă în perioada 18 august 2010-26 noiembrie 2010 în sumă de 10740,33 lei, a compensației pentru concediul de odihnă nefolosit în perioada 18 august 2010-26 noiembrie 2010 în sumă de 1206,80 lei, a penalității pentru reținerea plăților menționate în sumă de 2281,88 lei, a salariului restant în sumă de 9027,52 lei, a compensației pentru concediul de odihnă nefolosit în perioada 01 iunie 2010-18 august 2010 în sumă de 7240,80 lei, a penalității pentru reținerea plății salariului și a compensației pentru concediul de odihnă nefolosit în sumă de 4447,25 lei și a sumei de 100000 lei, în vederea reparării prejudiciului moral (f. d. 94, 95).

Prin hotărârea Judecătoreiei Comrat din 16 mai 2011 acțiunea a fost admisă parțial și a fost încasat de la SRL „I. B. Agro” în beneficiul Svetlanei Leiciu salariu restant și compensația pentru concediul de odihnă nefolosit în sumă de 16268,32 lei, penalitatea pentru reținerea plății salariului în sumă de 4447,25 lei și suma de 3500 lei, cu titlu de prejudiciu moral și în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 721,46 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 05 aprilie 2012 au fost respinse apelurile declarate de către Svetlana Leiciu și SRL „I. B. Agro” și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La 24 februarie 2014, Svetlana Leiciu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea integrală a acțiunii, cu încasarea cheltuielilor de judecată.

Recurenta Svetlana Leiciu, în motivarea recursului, a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel, la emiterea deciziei, a încălcat și a aplicat eronat norme de drept material.

Menționează că instanța de apel a aplicat greșit prevederile art. art. 5 și 7 alin. (4) lit. a) din Codul muncii și a încălcat prevederile art. art. 9 și 10 din Codul muncii.

Susține că instanța de apel greșit a aplicat prevederile art. art. 85 alin. (3), 112 alin. (1), 117, 119 și 142 din Codul muncii.

Afirmă că instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele pricinii.

Invocă că la materialele dosarului există suficiente probe, ce confirmă faptul că intimata intenționat a târăgănat judecarea prezentei cauze, abuzând de drepturile sale procesuale și prin urmare, până în prezent, cauza nu a fost încă soluționată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Svetlana Leiciu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că instanța de apel și prima instanță au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate și au aplicat corect normele de drept material, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Svetlanei Leiciu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Svetlana Leiciu se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Valentina Clevadî

Ion Corolevschi